

[Ole Bjørn Kraft.]

krigen så kom? Det er både et regeringsansvar og et folketingsansvar at tale om disse ting.

Jeg vil gerne sammenfatte, hvad jeg her har sagt. Jeg mener, at den kolde krig er en realitet, og at den vil fortsætte i lang tid. At denne kolde krigs mål for kommunismen er verdensherredømmet, og at situationen i dag er den alvorligste, vi har haft siden 1945, og for vor frihed og for vort demokrati måske den alvorligste, vi har haft siden 1939. Følgen må her i landet som overalt i vesten være, at alle frie mænd samler sig for at organisere deres anstrengelser for at sikre, at alt det, vi står for religiøst, nationalt og demokratisk, ikke skal blive trådt ned.

Den største fare, vi måske står over for i vesten, er lunkenhed over for dette problem, nægtelse af at ville se det i øjnene, ønsketænkning om, at verden er et Idyllien. Vi står over for et valg. Den, der nægter at se, at der er et valg, har allerede i sit sind accepteret et nederlag.

Jeg har benyttet den adgang, der er til at tale om disse spørgsmål, ved denne lejlighed, fordi jeg ikke mindst i den sidste måned, hvor jeg også har færdedes en del ude i Europa, har fået en levende følelse af, at således som jeg her har skildret det, sådan er forholdene. Ikke mindst vil jeg endnu en gang understrege holdningen over for Berlin. I den rådgivende forsamling i Europarådet har vi i sidste samling vedtaget en resolution, i hvilken der i stærke ord opfordres til at stå fast om Berlins frihed. Alle danske delegerede stemte for denne resolution sammen med andre europæiske folks delegerede. De gjorde det, fordi man ved, at Berlins skæbne er vestens skæbne. Hvis vi opgav de 2½ mill. berlineres frihed og fik denne by ind under jerntæppet, hvordan skulle man så begrunde, at det samme ikke kunne hænde for 4½ mill. danske? Derfor er jeg glad for den udtalelse, den højtærede udenrigsminister har fremsat i denne sag. Jeg håber, den højtærede udenrigsminister også i fremtiden klart og utvetydigt og positivt vil tale på det danske folks vegne.

Per Federspiel: Ligesom det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft savnede jeg i den

højtærede udenrigsministers redegørelse i tinget en vurdering af den udenrigspolitiske situation, i hvert fald for så vidt den berører de beslutninger, der jo nævnes som tyngdepunktet i tiden, og som vi vel vil komme til at stå over for i de kommende måneder. Jeg sigter navnlig til vurderingen af forholdet de europæiske grupper imellem og de europæiske grupper og De Forenede Stater imellem.

Den højtærede minister nævnte fra NATO-mødet i Oslo, at den amerikanske udenrigsminister havde givet udtryk for en politisk binding mellem De Forenede Stater og Vesteuropa, altså at det atlantiske fællesskab var fundamentalt for Amerikas udenrigspolitik. Det er naturligvis den slags almindelige vendinger, som kan fremsættes, men denne udtalelse er egnet til at bibringe den vildledende opfattelse, at Europa er kardinalpunktet i Amerikas udenrigspolitik. Jeg vil minde om, at der stadig foregår en bevægelse i Amerika, som begyndte i forrige århundrede, mod vest, at Amerikas sikkerhed blev truet fra Stillehavet, at tyngdepunktet i det amerikanske erhvervsliv flytter vestover, og at der skal meget til fra Europas side for at holde interessen for det amerikanske fællesskab med Europa i live.

Nu er det rigtigt, at vi har et nært samarbejde med De Forenede Stater gennem Atlantpacten; vi har et noget mere flygtigt samarbejde, som det vil udvikle sig, gennem den nye organisation OECD, men ganske bortset fra dette er der det egentlige politiske fællesskab, dette, at den civiliserede verdens lande kan stå sammen, og dette er for så vidt uafhængigt af de forskellige organisationer, markedsdannelse o. s. v.

På dette punkt har Amerika jo gjort sit standpunkt ganske klart: at man gerne ser, af hensyn til den almindelige sikkerhed, af hensyn til det klima, hvori forholdet mellem Europa og Amerika kan udvikle sig, at de europæiske lande forenes. Det var jo den daværende amerikanske regering gennem general Marshalls tilbud, der i virkeligheden satte de europæiske lande på den vej, der senere har ført henimod en forening. At denne udvikling senere er delt op, skyldes ikke Amerikas indsats, det skyldes vel dette, at vi stadig er stærkt individualistiske her i Europa, at vi har vanskeligt